CELE ȘAPTE SĂRBĂTORI ALE DOMNULUI

ETAPE ALE VIEȚII CREȘTINE

(Levitic 23; Numeri 28-29; Deuteronom 16).

- pentru tinerii credincioși -

Georges André

CELE ȘAPTE SĂRBĂTORI ALE DOMNULUI

ETAPE ALE VIEȚII CREȘTINE

(Levitic 23; Numeri 28-29; Deuteronom 16).

– pentru tinerii credincioși -

de Georges André

—

Prefață

Sărbătorile Domnului, așa cum ne sunt prezentate în Levitic 23, erau „zile solemne“, adică timpuri stabilite pentru a te apropia de Dumnezeu ca să-I aduci jertfe (versetul 37).

În gândirea divină, ele nu erau sărbătorile poporului, ci ale lui Dumnezeu, puse deoparte pentru El și pentru slava Lui. Când tradiția și ritualurile le-au îndepărtat adevăratul lor caracter, ajungând până la excluderea Domnului Isus, ele au devenit, „sărbătorile iudeilor“ (Ioan 5.1; 7.2).

Independent de valoarea lor istorică, ele fiind ținute efectiv în Israel, aceste sărbători au o semnificație tipică și o însemnătate profetică. Ne vom ocupa de ele în treacăt, pentru a trece la aplicarea lor în viață creștină. Căile lui Dumnezeu sunt aceleași, fie că este vorba de poporul Său pământesc, de poporul Său ceresc sau de orice răscumpărat individual. Creștinul nu trebuie să mai țină sărbătorile rituale (Coloseni 2.16; Galateni 4.9-11), însă cele din Levitic 23 pot fi considerate și din unghiul atâtor experiențe pe care cel răscumpărat este chemat să le cunoască pe drumul credinței.

Introducere

Sabatul este menționat în fruntea zilelor solemne (Levitic 23. 2-3), fără să facă parte din cele șapte sărbători cu strângeri laolaltă solemne (versetul 4).

Primul gând al lui Dumnezeu este odihna (Geneza 2.2-3), nu însă inactivitatea, ci satisfacția deplină pe care El o are în împlinirea lucrării Sale. Dumnezeu dorește ca și ai Săi să intre în această odihnă; dar, pentru a se putea bucura de o odihnă în comun, trebuie să nu existe nici măcar un gând pe care nu l-ar putea împărtăși împreună.

Prim gând al lui Dumnezeu, odihna, e de fapt ultimul, ca scop și rezultat al tuturor căilor Sale. Trebuie să se desfășoare întreg ciclul duhovnicesc al acestor șapte sărbători, pentru ca poporul să fie adus în propriul său repaus, nu odihna creației, ci *a răscumpărării*, în toată satisfacția pe care Dumnezeu a găsit-o în persoana și lucrarea Fiului Său preaiubit - este a Bisericii și a Răscumpărătorului însuși în cer; odihnă a lui Israel pe pământ în timpul mileniului; odihnă a creației care se va bucura de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.21).

Păcatul a făcut imposibilă bucuria odihnei pentru omul nerăscumpărat; de aceea e necesară prima sărbătoare, Paştele, temelia tuturor celorlalte. Dumnezeu Şi-a găsit odihna absolută în lucrarea lui Hristos. El vede sângele mielului pe stâlpii uşii şi pe pragul de sus. Pentru noi, temelia odihnei stă în faptul că Dumnezeu recunoaşte ca valabilă lucrarea lui Hristos. Dar fiecare, pentru a fi mântuit, trebuie să-şi însuşească această lucrare. Fiecare familie trebuia să aleagă un miel, să-l ţină în casă, să-l înjunghie, să dea cu sângele lui pe stâlpii şi pragul de sus al uşii, având credinţă în promisiunea făcută lui Moise că în felul acesta, întâiul născut va fi cruţat de judecată: aceasta este partea omului. Însă temelia odihnei este deplina satisfacţie pe care Dumnezeu a găsit-o în lucrarea de pe cruce.

1

Mielul de Paşte devine hrana familiei care, în casă, este la adăpost sub sângele lui. Însuşi Paştele va deveni sărbătoarea ţinută în fiecare an ca **amintire a minunatei eliberări** făcută odată pentru totdeauna; la fel este cina pentru creştin. Paştele anticipa crucea; cina o comemorează.

De Paşte se leagă intim sărbătoarea Azimilor, care dura şapte zile. Chiar în Paşte se găsesc deja azimi; numai Domnul Isus a fost fără aluat, fără nici un păcat. Răscumpăratul, la adăpostul sângelui, se hrăneşte cu El, Mielul lui Dumnezeu, dăruit ca jertfă, fiind totodată Omul desăvârşit care a slăvit pe Dumnezeu în despărţirea absolută de orice rău. Credinciosul, unit cu Hristos, este chemat să realizeze în umblarea sa, în tot timpul vieţii sale, această **despărţire de rău**, atât de desăvârşit arătată în El. De fapt Paştele şi sărbătoarea Azimilor nu formează decât o sărbătoare (Luca 22.1). Nu poţi zice: „Am crezut în Domnul Isus, sunt mântuit“, şi să umbli ca oamenii din lume!

Cea de a treia sărbătoare, snopul din cele dintâi roade, nu se putea celebra decât „în ţară“ (Levitic 23.10). Egiptul ne vorbeşte despre lumea din care poporul lui Dumnezeu este scos. Pustiul este ceea ce a devenit lumea pentru credincios: un loc de lupte şi de încercări, dar şi de numeroase experienţe ale harului divin. Pentru a intra în ţară, în plinătatea binecuvântărilor pe care le avem în Hristos, trebuie să trecem Iordanul, adică să realizăm moartea şi învierea împreună cu El. La seceriş trebuia să iei din câmp un prim snop pentru a-l aduce Domnului a doua zi după sabat (Levitic 23.11). Este o imagine izbitoare a lui Hristos înviat dintre cei morţi, pârga celor adormiţi (1 Corinteni 15.20). Uniţi cu un Hristos înviat, suntem chemaţi să umblăm într-o **viaţă nouă**. Aceasta este latura pozitivă a vieţii creştine.
După cincizeci de zile venea sărbătoarea Cincizecimii, când un dar de mâncare era adus Domnului în ziua care venea după al şaptelea sabat. Această primă zi dintr-o nouă săptămână ne vorbeşte despre coborârea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2), **puterea umblării** celui credincios.

O lungă perioadă se scurge fără sărbători, până în luna a şaptea. Nu-i tot aşa, adeseori, în viaţa creştină? Ai fost adus la Domnul Isus, ai realizat într-o măsură umblarea în bucuria unei vieţi noi, condusă de Duhul Sfânt. Puţin câte puţin aceste lucruri, apreciate totuşi, şi-au pierdut atracţia, au fost puţin neglijate şi, pe nesimţite, poţi adormi. Trebuie ca Dumnezeu să ne trezească. În luna şaptea, în prima zi a lunii, sunetul trompetelor vestea sărbătoarea Bucuriei (Anul Jubileu). Acţiune puternică a Cuvântului Său, printr-o încercare sau prin alte mijloace, Dumnezeu vrea să aducă sufletul la **o mai adâncă părtăşie** cu El.

Dar această lucrare a harului nu poate avea loc fără **o lucrare a conştiinţei**, despre care ne vorbeşte ziua Ispăşirii (Levitic 23.27). E necesar să fim aduşi, în măsura în care putem, la o apreciere mult mai clară a păcatului, aşa cum îl vede Dumnezeu, a suferinţelor lui Hristos pentru a-l ispăşi şi în sfârşit, a preţului sângelui Său prezentat în Locul Preasfânt. Sufletul se lasă atunci în grija lui Dumnezeu şi se întemeiază în totul pe jertfa de mult timp adusă.

2

La câteva zile după smerirea sufletelor la sărbătoarea Ispăşirii, venea bucuria sărbătorii Corturilor: **bucuria** şi **părtăşia** credinciosului care rămâne în Hristos; bucuria şi binecuvântarea lui Israel sub sceptrul lui Mesia. Dar tot în a opta zi a sărbătorii avem ceva din fericirea cerului şi a bucuriei veşnice a tuturor celor răscumpăraţi.

Toate sărbătorile erau în legătură cu jertfele, în special cu arderile-de-tot, cum găsim în Numeri 28 şi 29, pentru majoritatea zilelor solemne. Nici un progres duhovnicesc real nu se produce în afara sentimentului că Hristos S-a oferit lui Dumnezeu, că a împlinit voia Sa şi că a căutat în toate slava Sa. Preţuim, fără îndoială, lucrarea lui Hristos pentru noi, dar trebuie să mergem mai departe şi mai adânc pentru a înţelege **închinarea** datorată lui Dumnezeu de către răscumpăraţii care beneficiază de ceea ce reprezintă sărbătorile: „Să aveţi grijă să-Mi aduceţi la timpul stabilit darul Meu, pâinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care îmi sunt de un miros plăcut“ (Numeri 28.2).

În sfârşit, Deuteronom 16 aminteşte din nou cele trei mari sărbători - Paştele şi Azimile, Cincizecimea, Corturile. Acest capitol dat în vederea timpului când Israel va fi „în ţară“, subliniază adunarea poporului în locul în care Domnul îşi va pune numele. Paştele este marcat prin întristare, Cincizecimea prin bucuria împărtită cu ceilalţi, Corturile prin bucuria completă: „să fii foarte bucuros“. Să ne apropiem de Dumnezeu şi să apărem în faţa Lui, nu pentru a dobândi o binecuvântare sau a ne face un merit, ci potrivit cu binecuvântarea primită, pentru **a mulţumi** şi nu pentru a obţine ceva.

În cursul istoriei lui Israel, sărbătorile au fost adesea uitate, neglijate, ţinute rău; dar Duhul lui Dumnezeu găseşte plăcere în sublinierea ocaziilor în care Paştele sau sărbătoarea Corturilor au fost ţinute după poruncă, în bucuria unei părtaşii regăsită cu

Domnul. Nu se întâmplă tot așa în viața noastră? Iar când ne găsim clipe deosebite în care Dumnezeu vrea să ne vorbească, să ne restaureze sufletele, să ne facă să înaintăm duhovnicește, să luăm seama la ascultare, să ne străduim să intrăm în odihna care ne-a fost dobândită cu un preț atât de mare.

Paștele

(Exod 12.13; Levitic 23.5; Numeri 9.1-5; Deuteronom 16.1-8) Dumnezeu vrea să-Și strângă un popor în jurul Său, în odihnă, pentru a vesti laudele Sale (Isaia 43.21). Pentru ca acest lucru să fie posibil, totul trebuie să fie pus la punct nu numai în har, ci și în dreptate, căci Dumnezeu este lumină, tot așa cum este dragoste. Paștele, ca simbol, va pune această temelie.

„Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună". Ceva cu totul nou trebuia inaugurat; pentru Dumnezeu nu mai conta ceea ce fusese. Anul civil își continua cursul, dar un nou an se deschidea, caracterizat prin relații cu Dumnezeu puse pe o bază cu totul nouă. Nu-i tot așa cu noi, când ne întoarcem la Dumnezeu, când suntem născuți din nou?

Poți veni la Domnul la 12, 20 sau 60 de ani, dar pentru Dumnezeu se vor număra doar anii vieții celei noi: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi" (2 Corinteni 5.17).

Ne vom opri puțin asupra a patru aspecte ale Paștelui:
a) partea lui Dumnezeu,
b) partea celui răscumpărat,
c) Paștele ca hrană,
d) Paștele ca amintire.

a) Partea lui Dumnezeu

Păcatul a distrus odihna omului și, de la cădere, cum zice Domnul Isus: Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez. Nu-i odihnă fără răscumpărare, fără Paște, simbolul lucrării desăvârșite împlinite la cruce.

Dumnezeu avea în fața Lui Mielul Său: Miel cunoscut înainte de întemeierea lumii, arătat însă la timpul potrivit. De aceea Exod 12 nu vorbește de mai mulți miei,

atunci când fiecare familie trebuia să înjunghie unul. Pentru Dumnezeu exista *un singur Miel:* Fiul Său preaiubit.

Mielul trebuia păstrat patru zile şi dovedit fără cusur. Ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat, Domnul Isus a arătat în tot cursul vieţii Sale desăvârşirea Sa; cele patru evanghelii ne stau mărturie.

Însă chiar un miel desăvârşit, devenit obiect al dragostei pentru cei care trăiau lângă el, nu-i putea salva, căci numai „sângele face ispăşire pentru suflet“ (Levitic 17.11). Acest miel pe care învăţaseră să-l iubească trebuia înjunghiat; un mănunchi de isop trebuia înmuiat în sângele lui, cu care se ungeau pragul de sus şi stâlpii uşii. Cu ce nelinişte va fi privit fiul cel mare gesturile capului casei, ca să fie sigur că totul se face conform poruncii divine şi că astfel, şi numai astfel, el va scăpa de la moarte! Dar nu-i treaba noastră să ne pronunţăm asupra sângelui; Dumnezeu face acest lucru: „Eu voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi... Domnul... va vedea sângele... şi nu va îngădui nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească“ (Exod 12.13-23). De fapt, ce sânge vedea Domnul? Nu sângele mielului înjunghiat în seara aceea în fiecare familie din Israel - sânge care n-avea capacitatea să înlăture păcatele - ci sângele Fiului Său preaiubit ce avea să curgă la crucea de pe Golgota. Dreptatea lui Dumnezeu trebuia să-i lovească pe egiptenii care nesocoteau cuvântul şi lucrările Sale. Dar dreptatea lui Dumnezeu trebuia de asemenea să cruţe orice casă care avea sângele mielului. Nu era drept să loveşti acolo unde deja o victimă fusese înjunghiată. Nu numai că Dumnezeu este dragoste, iertând, nu numai că noi suntem mântuiţi prin har, dar Dumnezeu este drept prin faptul că îndreptăţeşte pe cel care are credinţă în Isus (Romani 3.26). Noi suntem mântuiţi prin har, arătat în dreptate.

Petru va adăuga: „Aţi fost răscumpăraţi... cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără pată“ (1 Petru 1.19). Preţios nu numai pentru noi, dar preţios

înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate aprecia valoarea acestei jertfe, în care El Şi-a găsit toată odihna.

b) Partea celui răscumpărat

Dumnezeu a făcut totul - El a dat Mielul. Dar trebuie ca orice om, pentru a fi mântuit, să-şi însuşească personal lucrarea lui Hristos: „Fiecare om să ia un miel“. Să iei mielul, să-l păstrezi, să-l înjunghii, să-i pui sângele pe uşă şi apoi să rămâi în casă: aceasta era responsabilitatea familiei. Fiul cel mare era la adăpost datorită sângelui vărsat; siguranţa de a fi cruţat de judecată venea din credinţa în cuvântul Domnului transmis prin Moise. Azi multe suflete au ajuns la adăpost când au acceptat moartea Domnului Isus pentru ele, dar rămân cu teamă, atâta timp cât nu şi-au pus toată

încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, care spune răspicat: „Cine crede în Fiul are viața veșnică... cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 3.36; 5.24). Siguranța mântuirii, pacea, vin din credința în Cuvântul lui Dumnezeu; siguranța veșnică a sufletelor noastre este bazată pe lucrarea lui Hristos la cruce.

„Orice întâi-născut... este al meu“ (Exod 13.2). „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit... pentru ei“ (2 Corinteni 5.15). O viață nouă a început pentru cel răscumpărat la cruce. El este fericit că este salvat, spălat, curățat, îndreptățit, atâta timp cât nu uită că nu-și mai aparține, ci este al Celui care l-a cumpărat cu un preț așa de mare.

c) Paștele ca hrană

Într-o familie asupra căreia planează moartea a fost introdus mielul și totul se schimbă: acum e pace și siguranță. Noaptea, când trece nimicitorul, cei din casă se hrănesc cu mielul fript la foc, cu azimi și cu verdețuri amare. De șapte ori în instituirea Paștelui (Exod 12.1-11) este vorba de „a mânca“. A crede în Domnul Isus nu-i o simplă adeziune intelectuală la ceea ce Cuvântul ne spune despre El, nici o formulă magică ce se repetă, cum ar pretinde unii. După ce a zis: „Cine crede în Mine are viața veșnică“, Domnul Isus adaugă: „Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă“ (Ioan 6.53). Nu este vorba de a mânca și a bea în mod fizic carnea și sângele Lui („Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și sunt viață“ (Ioan 6.63). Dar pentru a avea viața trebuie să ne însușim (duhovnicește, în sufletele noastre) și acest trup dat și acest sânge vărsat ale Domnului Isus, singurele care îndepărtează păcatele. Mâncarea cărnii și băutul sângelui Lui nu este un ritual. Așa cum alimentele pe care le mâncăm devin parte componentă din trupul nostru și în final îl alcătuiesc, așa trebuie și sufletul nostru, prin credință, prin înțelepciune, prin inimă să prindă semnificația lucrării de la cruce și s-o accepte în întregime. Este o acțiune împlinită o dată pentru totdeauna când ne întoarcem la Dumnezeu (Ioan 6.58) pentru a avea viața, dar și acțiune continuă (versetul 56), ca să rămânem în EL.

5

Mielul nu trebuia fript pe jumătate sau fiert în apă, ci fript la foc. Ghedeon n-a înțeles acest lucru, și el a adus carnea într-un coș și zeama într-o oală. Ce face îngerul Domnului? „Ia carnea și azimile, pune-le pe stânca aceasta și varsă zeama... s-a

ridicat din stâncă un foc care a mistuit carnea şi azimile“ (Judecători 6.20-21). Hristos a trebuit să treacă prin toată judecata lui Dumnezeu. De nimic n-a fost cruțat... „Toate talazurile şi valurile Tale trec peste mine“ (Psalmul 42.7). Capul, picioarele, lăuntrul, totul trebuia să treacă prin foc: înțelepciune, umblare, sentimente intime.

Verdețurile amare însoțeau odihna, cu azimile şi pâinile întristării, în Deuteronom 16. Cu bucuria mântuirii este amestecat sentimentul amar a ceea ce păcatele noastre L-au costat pe Domnul Isus:

O! cum apăsau pe Tine,
Singur, în orele întunecate,
Părăsirea, spaima şi groaza
Păcatelor noastre nenumărate!

Fiecare avea parte din miel: aveau destul, o porție întreagă pentru fiecare. Nimeni nu putea zice că partea lui nu fusese prevăzută. Şi totuşi, mai târziu, în pilda din Luca 15, fiul cel mare va refuza să intre şi să participe la ospățul pregătit de dragostea tatălui.

Oricine ar fi intrat în noaptea aceea în casa unui israelit, ar fi văzut că familia era gata de plecare; ei trebuiau să părăsească Egiptul: mijlocul încins, încălțămintea în picioare, toiagul în mână. Orice răscumpărat al Domnului Isus a devenit, în această lume, un străin a cărui patrie este în altă parte. „Comoara pe care am găsit-o în dragostea Lui a făcut din mine un călător aici pe pământ“, afirma J.N. Darby.

Nu toate familiile mâncau un miel, dar toți aveau parte din miel în casele „unde îl vor mânca“ (Exod 12.7). Unitatea poporului lui Dumnezeu este arătată prin părtăşia tuturor la un singur Miel, devenit centrul afecțiunilor strângerii lor laolaltă.

d) Paştele ca amintire

Eliberarea din Egipt a fost împlinită o dată pentru totdeauna. Primul Paşte nu trebuia repetat, niciodată sângele nu mai trebuia pus pe uşi. Dar Domnul spusese: „Amintirea acestei zile s-o păstrați şi s-o aveți ca o sărbătoare pentru Domnul;... ca o lege veşnică“ (Exod 12.14). În fiecare an Paştele va aminti poporului că „a ieşit“ din Egipt (de patru ori se repetă în Deuteronom 16.1-8). În fiecare an, mielul fript la foc îi va aduna şi-i va face să-şi amintească de prețul plătit pentru eliberarea lor.

Numeri 9.1-14 ne arată Paştele ca amintire în pustie. În prima lună a primului an, poporul ieşise din Egipt. În prima zi din prima lună a anului al doilea, cortul fusese ridicat, urmat de dedicarea altarului în 12 zile (Numeri 7), candelele fuseseră aprinse, leviții oferiți (Numeri 8). Pentru prima dată, liber de judecata lui Dumnezeu căzută asupra Egiptului, de puterea lui Faraon, căruia Marea Roşie îi înghițise armata, poporul se aduna în jurul Locului Sfânt ca să sărbătorească amintirea Paştelui.

Nişte oameni erau necurați. Totuşi doreau să mănânce şi ei Paştele. Erau excluşi?

Harul a intervenit. Curățiți, potrivit celor scrise în Numeri 19, ei vor putea sărbători Paștele în luna a doua. Tot așa, cel aflat în călătorie în prima lună, simbol al credinciosului care s-a depărtat de Domnul, ar putea reveni fără zăbavă și să ia parte la miel în luna a doua. Chiar străinul care ar dori să țină Paștele, va putea să facă lucrul acesta, cu condiția de a fi tăiat împrejur, arătând astfel asimilarea lui în poporul lui Dumnezeu. Dar ce judecată solemnă e pronunțată împotriva aceluia care „este curat, nu este în călătorie și neglijează să țină Paștele" (Numeri 9.13)! El n-a adus darul Domnului la timpul hotărât: își va purta păcatul. Paștele nu se lua pentru sine, ci pentru Dumnezeu, pentru că El îl poruncise.

Deuteronom 16.1-8 ne dă instrucțiuni pentru ținerea Paștelui în țară. Accentul este pus pe locul în care Domnul își va așeza Numele, singurul loc în care Paștele putea fi jertfit. Iosua 5.10-12 descrie Paștele în Canaan, după trecerea Iordanului și după tăierea împrejur. E însoțit de o hrană nouă, grâul vechi al țării (Hristos în planurile lui Dumnezeu), azimi (desăvârșirea umblării Sale) și boabe prăjite (amintirea suferințelor Sale). Ce binecuvântare: să fii scos din lume, liber de orice fel de sclavie și să fii introdus în realitatea binecuvântărilor divine!

În cursul veacurilor, Paștele a fost jertfit, desigur, de multe ori. Totuși Cuvântul menționează doar șapte ocazii, între care, cele din timpul din Ezechia (2 Cronici 30) și ale lui Iosia (2 Cronici 35). Aici puterea credinței unui om produce o trezire, o întoarcere la Cuvânt și dorința de a sărbători această amintire.

Dar trebuie să vină ziua când va fi adusă jertfa față de care Paștele era doar umbra. În noaptea când a fost vândut, auzim glasul Domnului Isus vorbind ucenicilor Săi: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de a suferi... " (Luca 22.15). La sfârșitul cinei, Domnul instituie un nou fel de amintire: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu... acesta este sângele Meu" (Matei 26.26-28). Pentru cel credincios, cina de duminică a înlocuit Paștele. Mesajul ei să ne vorbească oare mai puțin decât Paștele israeliților? Vom sta deoparte, atunci când glasul Domnului repetă: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea" (Luca 22.19)? Nu avem și noi dorința să repetăm ce a zis prorocul: „Sufletul nostru suspină după numele Tău și după amintirea Ta" (Isaia 26.8)?

Părinți, care participați la amintirea morții Domnului, veți auzi într-o zi o voce copilărească zicând: „Ce înseamnă obiceiul acesta? " (Exod 12.26). Și cu emoție, cu dragoste veți avea atunci ocazia de neuitat de a face să vibreze în inimile tinere un ecou pentru Acela care ne-a iubit până la moarte.

Sărbătoarea Azimilor

(Levitic 23.6-8; Numeri 28.17-25; Deuteronom 16.3-4,8)

În toată Scriptura, sărbătoarea Azimilor este legată strâns de Paște. Nu poți „crede" în Domnul Isus și să poți continua a trăi ca înainte: „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea... luăm parte la sărbătoare... cu azimile sincerității și ale adevărului" (1 Corinteni 5.7-8).

Credinciosul e chemat să arate printr-o viață despărțită de rău că aparține lui Hristos. Nu numai Paștele trebuia mâncat cu azimi, ci azimile se mâncau în toată săptămâna care urma, simbol al întregii vieți a celui răscumpărat. Aluatul trebuia înlăturat din „hotarele" lui Israel: din viața personală, de familie, din colectivitate. Paștele se va ține „în locul pe care Domnul îl va alege ca să-Și așeze Numele acolo", însă sărbătoarea Azimilor era ținută în case.

Putem vedea această sărbătoare sub un dublu aspect:
a) Hristos, singurul fără aluat,
b) umblarea despărțită de păcat a celui răscumpărat.

a) Hristos, singurul fără aluat

De El, de umanitatea Lui și de viața Lui desăvârșită ne vorbesc azimile. Pavel spune: „n-a cunoscut păcat" (2 Corinteni 5.21); Petru afirmă: „El n-a făcut păcat" (1 Petru 2.22) și Ioan subliniază: „În El nu este păcat" (1 Ioan 3.5). În El nu era nimic nedesăvârșit, nimic care să se abată de la voia lui Dumnezeu. Ce necesar este să te hrănești cu un astfel de Hristos! De șapte ori, în instituirea sărbătorii, în Exod 12.15-20 se repetă verbul „a mânca".

Dar această viață desăvârșită nu se poate separa de moartea Sa și de tot devotamentul Lui față de Dumnezeu. Vedem lucrul acesta în Numeri 28.17-25: în fiecare zi a sărbătorii Azimilor, trebuia adusă o ardere-de-tot cu darul de mâncare, însoțită de o jertfă pentru păcat.

b) Umblarea despărțită de păcat a celui răscumpărat

În Hristos, cel credincios este fără aluat (1 Corinteni 5.7). Trebuie să se vadă acest lucru, nu umblând să devenim sfinți, ci să umblăm „cum se cuvine unor sfinți" (Efeseni 5.3). Să se vadă că „am ieșit din Egipt". 1 Corinteni 5.7-8, ne dă atât principiul umblării individuale, cât și cel al umblării în adunare.

Aluatul, în orice formă ar fi, trebuie măturat. „Aluatul cel vechi" este ceea ce umflă, înalță omul, ceea ce rămâne în purtarea noastră dinaintea întoarcerii lui Dumnezeu. Firea cea păcătoasă rămâne în noi în această lume: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri" (1 Ioan 1.8), dar noi trebuie să veghem, prin puterea Duhului Sfânt, ca roadele firii să nu se manifeste.

Prin „aluat de viclenie" (1 Corinteni 5.8) înțelegem în special orice zicem rău despre alții, influență stricătoare într-o adunare, care se răspândește repede, îi contaminează pe ceilalți și face un mare rău. „Un aluat de răutate" e răul, nedreptatea pe care le facem altora.

În evanghelii, Domnul Isus vorbește de „aluatul fariseilor“: orgoliul religios, individual sau colectiv („Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni“), fățărnicia. „Aluatul saducheilor“ reprezintă necredința, îndoiala aruncată asupra Cuvântului lui Dumnezeu, raționalismul: ei nu credeau nici în înviere, nici în îngeri, nici în duhuri. „Aluatul irodienilor“ însemna căutarea succesului în lume. Doar un pic din aceste

aluaturi a făcut să dospească toată plămădeala, mai repede decât e de crezut.

Și noi suntem îndemnați în mai multe rânduri de Cuvânt „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului“ (2 Corinteni 7.1), să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ (Coloseni 3.5), să ne lepădăm de mânie, iuțime, răutate, defăimare, cuvinte rușinoase (Coloseni 3.8). Curățirea înseamnă să privim, imediat ce am constatat roade ale cărnii, la Dumnezeu, să-I mărturisim greșelile și să le condamnăm împreună cu El, regăsind astfel bucuria părtășiei Sale.

Dar să nu ne ocupăm fără încetare de păcat, chiar pentru a-l judeca, ci să căutăm lucrurile de sus, să ne îndrăgostim de ele. Lenea e un mare pericol pentru credincios; dacă avem timp liber, să luăm seama să nu-l lăsăm pe vrăjmaș să ne strice gândurile; să căutăm fața Domnului, să nu ne lipsim de studiul Cuvântului și să împlinim ce ne pune în față.

Sărbătoarea Azimilor raportată la umblarea practică a răscumpăraților este în oarecare măsură latura negativă a vieții creștine. Mulțumit doar cu negativul, ajungi la legalism: nu lua, nu gusta, nu atinge, nu te duce, nu citi... Gândul lui Dumnezeu este însă acela de a ne ocupa cu binele, cu Fiul Său, cu lumina. Aceasta vom găsi însă în sărbătoarea celor dintâi roade.

Snopul din cele dintâi roade

(Levitic 23.9-14; 1 Corinteni 15.20)

Paștele și sărbătoarea Azimilor puteau fi ținute în pustie; pentru a-I aduce Domnului snopul din cele dintâi roade, trebuiau să intre „în țară“. Paștele era jertfit seara, la apusul soarelui, și mâncat noaptea. Dimineața totul era terminat (Deuteronom 16.6-7). Snopul din cele dintâi roade era adus Domnului a doua zi după sabat, la începutul unei noi săptămâni. Evangheliile ne vorbesc de această zi nouă, ziua dintâi a săptămânii, când dis-de-dimineață, pe când răsărea soarele, femeile ce căutau pe Isus Cel răstignit au aflat că înviase.

a) Hristos înviat

Acest snop din cele dintâi roade ne vorbește într-adevăr de Hristos înviat, pârga celor adormiți (1 Corinteni 15.20). Snopul era „legănat“ înaintea Domnului, ca pentru a fi prezentat sub toate aspectele. Ce minunată clipă când Hristos înviat a fost înălțat

în cer și a intrat în locurile sfinte, obținând o răscumpărare veșnică! Snopul era oferit Domnului „ca să fiți plăcuți". El a fost înviat pentru îndreptățirea noastră. Pentru lume, Nazarineanul era doar un oarecare Isus care a murit, dar pentru Pavel, era „viu". Bobul de grâu căzut pe pământ a murit și acum poartă multă roadă.

Învierea lui Hristos este un adevăr central al Evangheliei, este ratificarea înfrângerii vrăjmașului, demonstrația publică a victoriei deja cucerită la cruce (Coloseni 2.15).

Darul snopului era însoțit de o ardere-de-tot și de darul său de mâncare și, pentru prima dată în Levitic, de o jertfă de băutură de vin, simbol al bucuriei ce însoțește învierea.

b) Viața de înviere a celui credincios

Două lucruri deveneau posibile după aducerea snopului: *o hrană nouă* (Levitic 23.14) și *secerișul* (Deuteronom 16.9).

Până când poporul nu aducea darul celor dintâi roade, nu putea mânca nici pâine, nici spice prăjite sau proaspete. În ziua învierii, Isus Se apropie de cei doi ucenici din Emaus și le explică, din Scripturi, lucrurile privitoare la El. Ce minunat ardea inima în ei, în ziua aceea! Ochii li s-au deschis și L-au recunoscut: un Hristos care suferise și care avea să Se înalțe în slavă. Grâul vechi al țării (Iosua 5.10-12) ne vorbește de Hristos în planurile lui Dumnezeu; pâinea, de umanitatea Sa desăvârșită, hranasufletelor noastre (Ioan 6); spicele prăjite, de suferințele Sale (Levitic 2.14); spicele proaspete, de învierea Sa.

După darul celor dintâi roade, secerișul continua timp de șapte săptămâni (Deuteronom 16.9). În Ioan 4.35 Isus le spune ucenicilor să-și ridice ochii ca să vadă câmpurile deja albe, gata pentru seceriș. Dar era necesară învierea Sa pentru ca, în cursul veacurilor, să fie aduși în hambarul ceresc snopii pentru care urma să-Și dea în curând viața. Ce mai lipsește azi pentru seceriș? Oare nu ceea ce lipsea și în timpul Domnului... lucrătorii? Care-i partea noastră? Am știut să discernem în ce parte a lanului dorește Domnul să lucrăm? De ce fratele tău vârstnic care vizitează adunările dintr-un ținut dificil nu găsește un frate tânăr dispus să-l conducă în mașina sa? De ce lipsesc tineri sau tinere (frați și surori) care să învețe copiii de la școala duminicală sau pe cei din afară? Câți bolnavi s-ar putea bucura auzind un rezumat sau primind o reproducere scrisă sau înregistrată a unei predici de la adunare! Câte adunări în care este prețuită o hrană simplă, ce vine din inimă, doresc să îndrepte sufletele spre Domnul? *Frații tineri cărora Dumnezeu le acordă acest har, să aibă pe inimă să*

vorbească despre Isus! (Isaia I-a văzut slava - avea cam 20 de ani - şi a vorbit despre El).

Romani 6.4-11 ne arată cum, fiind identificaţi cu Hristos în asemănarea morţii Sale, vom fi la fel şi în asemănarea învierii lui. Astfel noi ne putem socoti morţi faţă de păcat (latura negativă), dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus şi să umblăm în noutatea vieţii (latura pozitivă).

Cum se realizează acest lucru? Nu numai ştiind cu mintea, deşi aşa ceva e fundamental, ci dându-ne pe noi înşine lui Dumnezeu ca vii din morţi (Romani 6.13). Coloseni 3.1-2 precizează: „dacă aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, căutaţi lucrurile de sus... gândiţi-vă la cele de sus".

Acest prim snop luat din câmp pentru a fi oferit lui Dumnezeu ne mai aminteşte un principiu practic esenţial al Cuvântului. Pârga este pentru Dumnezeu. Sunt trei feluri de a da. Se poate da *„totul"* şi unii au răspuns la o asemenea chemare, fie în privinţa timpului lor sau a bunurilor materiale. Se pot da *„resturile"*. Vai! aşa fac cei mai mulţi, ca acela care vroia mai întâi să-şi îngroape tatăl, ca acela care vroia mai întâi să-şi ia rămas bun de la cei din casa lui. Dar poţi să dai lui Dumnezeu *„pârga"*, să-I dai Lui mai întâi; de aceasta se leagă multe făgăduinţe. Proverbe 3.9-10: „Cinsteşte

pe Domnul cu averile tale şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îţi vor fi pline de belşug". Matei 6.33: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra", 1 Împăraţi 17: „Pregăteşte-mi întâi mie o mică turtă şi adu-mi-o; pe urmă să faci şi pentru tine... Făina din oală nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu va lipsi". Să dăm Domnului doar rămăşiţele timpului nostru sau cea mai bună parte a zilei? Este ora dimineţii pentru rugăciune şi citirea Cuvântului? Dacă avem timp puţin ne vom ruga mai întâi, sau ne vom ruga doar dacă munca ne dă răgaz? Îi vom da doar partea vieţii care nu mai valorează prea mult sau îi vom sluji din inimă încă din tinereţe?

Fie ca-n toate lucrurile El să aibă primul loc!

Cincizecimea

(Levitic 23.15-22; Numeri 28.26-31; Deuteronom 16.9-12)

Cincizecimea e sărbătoarea de la mijlocul celor şapte sărbători şi rezultatul primelor trei. Într-un sens, sărbătorile s-ar fi putut opri aici, dacă Duhul lui Dumnezeu n-ar fi avut în vedere restaurarea ulterioară a lui Israel, simbolizată prin ultimele trei; de asemenea în viaţa credinciosului, restabilirea sufletească este necesară.

Cincizecimea sau sărbătoarea Săptămânilor era ținută la 50 de zile după sărbătoarea celor dintâi roade. Ne putem gândi că snopul era adus a doua zi după sabatul care urma Paștele. Cincizecimea avea loc deci în prima jumătate a lunii a treia.

Acest interval de 50 de zile este plin de învățături pentru noi. Între înviere, înălțare și coborârea Duhului Sfânt, Domnul Și-a pregătit ucenicii pentru acest eveniment mare. Asta nu înseamnă că, pentru credinciosul care a primit Evanghelia, trebuie să treacă un timp între clipa când a crezut în Domnul Isus și cea în care primește Duhul Sfânt (Efeseni 1.13), dar, în experiența duhovnicească, învățăturile date de Domnul ucenicilor Săi au o mare însemnătate pentru noi. Ei trebuiau să învețe să cunoască un Hristos înviat. El i-a hrănit la Emaus, apoi pe țărmul lacului. În două rânduri, în prima zi a săptămânii, El S-a prezentat ca centrul adunării lor. El i-a făcut martori pentru El: la sfârșitul fiecărei evanghelii și la începutul Faptelor Apostolilor, sub forme diferite repetă același apel. În sfârșit, El a fost înălțat în slavă și de acum înainte gândurile lor Îl vor căuta sus, dragostea lor nu va mai fi orientată spre pământ, ci acolo unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu. În camera de sus, unde erau adunați, ei stăruiau în rugăciune cu un gând. Așa este poziția creștină care se alipește nu de un Hristos mort, nici de un Hristos înviat, ci de un Hristos înălțat în slavă și care va reveni.

Un dar de mâncare nou trebuia adus în această zi Domnului, nu un dar reprezentându-L pe Hristos, ci două pâini coapte cu aluat, simbol al Bisericii pe pământ scoasă dintre iudei și neamuri. Aluatul, deși nu mai e activ, dăinuie în pâini; în schimb, e oferit un dar pentru păcat, dar pe care nu-l găsim, din motive serioase,

când era legănat în fața Domnului snopul din cele dintâi roade. Duhul Sfânt nu scoate păcatul din noi. El e puterea care ne eliberează de legea păcatului: „Umblați prin Duhul și nu împliniți pofta firii păcătoase“ (Galateni 5.16). Carnea produce fapte (Galateni 5.19); Duhul Sfânt, o roadă.

Deuteronom 16.9-12 ne arată simbolic efectele prezenței Duhului Sfânt. Primul este aducerea darurilor de bunăvoie la Domnul, date potrivit cu binecuvântarea primită. Ce departe suntem de lege! Dumnezeu nu-i un despot care-și obligă supușii să se închine în fața Lui; El este un Tată și caută închinătorii care, prin Isus, îi aduc de bunăvoie, din inima lor, ca recunoștință pentru fiecare binecuvântare, închinare Numelui Său. Apoi vine bucuria: „Să te bucuri în fața Domnului, Dumnezeului tău“; această bucurie e împărtășită de familie, de slujitori, de levit, de străin, de orfan și de văduvă în necazul lor. Această părtășie a sfinților prin Duhul Sfânt este subliniată în Fapte, unde găsim așa de des arătată bucuria, în sfârșit, „să-ți aduci aminte că ai fost rob“: să nu uităm de unde am fost scoși, dar să fim conștienți de faptul că nu mai suntem robi, ci fii. Duhul Sfânt va produce ascultarea, în supunerea față de Cuvânt: „Să păzești și să împlinești rânduielile acestea“.

În Levitic 23 ne frapează locul mare pe care-l ocupă jertfele oferite față de darul nou al celor două pâini. Găsim aici arderea-de-tot, darul de mâncare, jertfa de mulțumire, jertfa pentru păcat - toate aspectele diferite ale lui Hristos pe care primele capitole din Levitic le-au dezvoltat în simbol.

Adorarea creștină în perioada Bisericii (vezi Ioan 4.23) este cel mai distins lucru din câte au putut oamenii să-I aducă lui Dumnezeu pe pământ. Ce privilegiu ca el să fie adus prin Duhul Sfânt, sub călăuzirea Sa, nu după gândurile noastre, nu conform unor sentimente sau tradiții. O largă participare activă a celor care aduc coșul lor la altar (Deuteronom 26) este după Cuvânt, în libertatea Duhului, dar și în continuă dependență de El.

Cincizecimea este legată de seceriș. În Exod 23.16 ea este sărbătoarea secerișului, a celor dintâi roade. Ce măreț început al secerișului pentru Domnul când au fost aduse trei mii de suflete (Faptele Apostolilor 2.41)! Acest seceriș nu se termină cu formarea Bisericii: „Să lași nesecerate colțurile câmpului tău și să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor". Și alții vor fi aduși: rămășița lui Israel, o mare mulțime din necazul ce mare, toți care vor recunoaște în inima lor pe Împăratul și vor participa la binecuvântările milenare.

Să mai vedem câteva lucrări ale Duhului Sfânt în perioada noastră. În Ioan 14.26, va aminti toate lucrurile pe care Domnul le spusese ucenicilor (evangheliile). În Ioan 15.26, va mărturisi despre Domnul; la fel și ucenicii (Ioan 15.27, Faptele Apostolilor 1.8). Când era pe pământ, Domnul nu le-a putut spune totul, căci ei nu puteau purta totul (Ioan 16.12). Duhul, la venirea Lui, îi va călăuzi în tot adevărul - epistolele care completează, nu contrazic evangheliile. Apoi „vă va vesti lucrurile viitoare" (Ioan 16.13) - părțile profetice din epistole și Apocalipsa. Mai presus de toate, „El Mă va preamări, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va vesti" (Ioan 16.14).

14

Duhul ni-L descoperă pe Hristos în scrieri și-l face scump inimilor noastre.
În Romani 8 El eliberează, este duh de înfiere care ne face conștienți de poziția de fii ai Tatălui, mijlocește pentru noi. El locuiește în orice credincios al cărui trup este templul Său. El locuiește în adunare și prin El e constituit Trupul lui Hristos (Adunarea, 1 Corinteni 12.13). Duhul și Mireasa zic: „Vino!" Domnul mai zice că va fi cu noi mereu: în cer, încă va slăvi pe Acela care va fi centrul tuturor inimilor.
Până atunci suntem chemați să umblăm prin Duhul, să fim călăuziți, să trăim (Galateni 5), să ne rugăm (Iuda), să ne închinăm (Filipeni 3) prin El. Să fim atenți să nu-L întristăm (Efeseni 4.30) sau să-L stingem (1 Tesaloniceni 5.19). Ungerea Lui învață (1 Ioan 2.27), ca arvună a moștenirii ne dă siguranță și gustul bucuriei viitoare (Efeseni 1.14), este pecetea Stăpânului pe noi (Efeseni 1.13), Îl primim prin credință (Galateni 3.2,14) nu prin umblare. Suntem îndemnați să fim plini de Duh (Efeseni

5.18), dar întâi să fim goi de ce este împotriva Lui şi, conştienţi de dragostea lui Dumnezeu, să-I aducem trupurile ca jertfă vie (Romani 12.1; 6.13), lăsându-L astfel pe Domnul să ia în stăpânire deplină ceea ce deja Îi aparţine, fiindcă ne-a cumpărat cu un preţ aşa de mare.

Sărbătoarea Trâmbiţelor

(Levitic 23.23-25)

Paştele se ţinea în ziua a paisprezecea a primei luni. Snopul din cele dintâi roade era adus a doua zi după sabatul care urma Paştelui. Cincizecimea, 50 de zile mai târziu, avea loc deci în prima jumătate a celei de a treia luni. Urmează o lungă întrerupere până în luna a şaptea, în care trei sărbători urmează rapid una după alta. Profetic, am văzut Biserica în cele două pâini de la Cincizecime, dar în Levitic 23.22 secerişul nu era încă terminat. Simbolic, Biserica a fost înălţată; rămâne o binecuvântare pentru sărac (rămăşiţa lui Israel) şi pentru străin (neamurile din necazul cel mare). În luna a şaptea, Dumnezeu îşi reia legăturile cu Israel, producând o trezire (Isaia 18) care trebuie să ducă mai departe la smerirea din Zaharia 12, pentru a putea, în sfârşit, să introducă poporul în binecuvântarea milenară, a celor şapte zile ale Corturilor. Astfel, profetic, a şaptea lună este „sfârşitul" planului lui Dumnezeu, împlinirea căilor Sale.

Această sărbătoare are şi pentru noi o aplicaţie. După ce ai fost adus la Domnul Isus şi ţi-ai pus încrederea în sângele Său care spală orice păcat, după ce ai învăţat să umbli despărţit de rău în noutatea vieţii, ai luat prin credinţă binecuvântările aduse de Duhul Sfânt... timpul, anii au trecut. Spinii din pildă poate cresc şi împiedică sămânţa bună să se dezvolte. Puţină lene aduce somnul, diferite obişnuinţe apar în viaţa noastră, o anumită plictiseală ne stăpâneşte. E timpul deci ca Dumnezeu să ne trezească. Sau poate nu-i un declin, ci doar faptul că Dumnezeu vrea să ne facă să progresăm duhovniceşte.

Indiferent de motiv, prin mijloacele cunoscute de El, Dumnezeu ne trezeşte prin

trâmbiţa Cuvântului Său, pentru a ne aduce din nou în lumină. E singura sărbătoare care are loc în prima zi a lunii, la lună plină (Psalmul 81.3). Începe un nou ciclu, o nouă reflectare a luminii lui Hristos.

„Deşteaptă-te, tu care dormi, scoală-te dintre cei morţi şi Hristos va străluci peste tine" (Efeseni 5.14). „Fiindcă ştiţi în ce timp ne aflăm; este ceasul să vă treziţi din somn... Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua" (Romani 13.11,12). Omul care doarme poate fi confundat cu un mort, dar el are încă viaţă şi are nevoie doar să fie trezit. Ce atitudine va lua Dumnezeu? Nu de reproşuri, deşi acestea ar fi justificate, ci „Hristos va străluci peste tine".

Trezirea poate fi individuală sau colectivă; sau pentru Israel, mai târziu, pentru a-l pregăti să primească pe Mesia. În general, cum se vede sub Ezechia sau Iosia sau în timpul lui Zorobabel, lui Ezra sau Neemia, trezirea începe individual. Nu-i vorba de a-i critica pe alții sau mărturia adunării, ci de a te pocăi mai întâi tu și de a te smeri, așa cum cere starea lucrurilor în care ești amestecat (Neemia 1.7; Daniel 9.15). Ioel 2.12 precizează: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și cu bocet". Dacă simțim o scădere a nivelului duhovnicesc în diferite adunări, o dare înapoi a evlaviei, să ne uităm mai întâi la greșelile noastre și la starea casei noastre. Cum stăm cu citirea Cuvântului în familie? Dar citirea personală de dimineață? Atunci când Dumnezeu lucrează clar la trezirea sufletelor în creștinătate, rămânem somnolenți? Desigur, sunt excepții fericite de persoane sau de adunări pentru care Domnul dă un har deosebit. Dar trebuie să știm bine că fără un duh de smerenie nu poate exista trezire nici în noi, nici în casele noastre, nici în mărturia colectivă.

Orice trezire veritabilă nu duce întâi la bucurie, ci la întristare, la ziua Ispășirii, care urmează la câteva zile după Sărbătoarea trâmbițelor.

Ziua Ispășirii

(Levitic 23.26-32; Levitic 16)

Când vedem mai adânc cât de mare a fost prețul plătit de Cristos ca să șteargă păcatul dinaintea lui Dumnezeu, am făcut primul pas spre înnoirea vieții.

Recunoscând ruina (Levitic 16.1) personală sau colectivă, ajungem să prețuim mult mai bine lucrarea lui Cristos și valabilitatea ei înaintea lui Dumnezeu.

Fără să examinăm detaliile capitolului 16 din Levitic, inima Leviticului, vom căuta să aprofundam trei lucruri:

a) păcatul,

b) suferințele lui Hristos,

c) capacul ispășirii.

a) Păcatul

Verdețurile amare ale Paștelui simbolizează căința sufletului care trăiește amărăciunea de a fi provocat, prin păcatele sale, suferințele lui Hristos. În raport cu

Cina, noi suntem chemați să ne judecăm singuri. Dar aici este ceva mai adânc. Pentru Israel, lucrul acesta va fi în Zaharia 12.10-14, Isaia 53.

Pentru creștin este contemplarea suferințelor lui Hristos cu sentimentul că totul a fost împlinit, văzând în același timp ce a putut să facă păcatul. Privind crucea, descoperim gravitatea răului în ochii lui Dumnezeu, încrezându-ne însă în același

timp în faptul că El a primit darul. De mai multe ori în Levitic 23 şi Levitic 16 se repetă: „Să vă smeriţi sufletele“. Psalmul 51 ne arată acest lucru la David. Nu am avut situaţii în viaţă când, în urma unei greşeli sau în urma acţiunii puternice a Cuvântului aplicată prin Duhul asupra conştiinţei, să ne fie scârbă de păcat mult mai mult ca înainte? Cât de nepotrivit cu firea dumnezeiască trebuie să fie păcatul, dacă a trebuit ca Hristos să fie făcut păcat pentru ca noi să fim îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu!

b) Suferinţele lui Cristos

Leviticul 16 ne prezintă două serii de jertfe: Aaron oferea pentru el şi pentru casa lui un viţel pentru păcat şi un berbec ca ardere-de-tot. Apoi oferea pentru popor doi ţapi pentru păcat şi un berbec pentru aderea-de-tot. Vedem în darul pentru Aaron şi casa lui, lucrarea lui Hristos pentru Biserică, în timp ce jertfa pentru popor ne vorbeşte mai mult de însemnătatea crucii pentru Israel.

Doi ţapi erau oferiţi pentru popor, ţapul Azazel (adică izgonit sau ispăşitor) era adus viu înaintea Domnului, celălalt înjunghiat.

Pe capul ţapului Azazel, preotul trebuia să mărturisească toate nelegiuirile fiilor lui Israel şi toate fărădelegile lor. Ţapul era trimis în pustie şi purta asupra lui toate nelegiuirile lor. El se ducea singur în ţinutul nelocuit unde va muri sub judecată. Azazel, ţapul care se duce, este simbol al lui Hristos care ia asupra lui greşelile noastre, ispăşindu-le sub judecata lui Dumnezeu. El e pedepsit în locul vinovaţilor: „Noi rătăceam cu toţii... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53.6). El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dar pentru ca această lucrare să devină valabilă pentru noi, trebuie ca fiecare să-şi mărturisească păcatele şi să accepte că pentru acele păcate El a trebuit să moară.

Ţapul ca jertfă pentru păcat era înjunghiat şi sângele lui dus dincolo de perdea, în acel moment preotul era singur (Levitic 16.17): nimeni nu putea avea parte cu Hristos la împlinirea lucrării de ispăşire de la cruce. Mângâietori, El n-a găsit; când a strigat spre cer, n-a primit nici un răspuns. Tămâia, simbol al desăvârşirilor lui Hristos, era pusă în cădelniţă pe focul altarului şi norul de fum se ridica în sanctuar: focul judecăţii, toate suferinţele crucii n-au făcut decât să arate mai bine desăvârşirea sufletului Său; tot ce ieşea din inima Sa când a fost pus sub judecata lui Dumnezeu: dragoste, supunere, încredere, aşa cum se văd îndeosebi în Psalmi, se înălţau spre cer ca o mireasmă plăcută (Psalmi 22; 40; 69; etc.).

Dacă sângele şi tămâia nu puteau fi prezentate decât la altar, trupul victimei era ars afară din tabără: pielea, carnea, baliga. Judecata lui Dumnezeu a căzut în întregime

asupra lui Hristos, când a suferit dincolo de poartă, departe de Dumnezeu, lipsit de orice legătură cu poporul Său. Nimic din El n-a fost cruțat. Israel n-avea dreptul să mănânce dintr-o asemenea jertfă. Noi, însă, avem (Evrei 13.10-11). Noi avem părtășie la o asemenea lucrare.

c) Capacul ispășirii

La Paște, temelia mântuirii era sângele pe uși. Dumnezeu vedea sângele și cruța poporul. În ziua Ispășirii, sângele dus în Locul Preasfânt permitea menținerea relațiilor Domnului cu poporul Său. Dar sângele viteilor și țapilor, cum ne spune Epistola către Evrei, nu putea să ridice păcatele. De fapt, sensul cuvântului ispășire în Vechiul Testament este de a acoperi păcatele (Romani 3.25 va vorbi despre trecerea cu vederea a păcatelor făcute mai înainte). Dar Hristos a venit cu propriul Său sânge, a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt și a obținut o răscumpărare veșnică.

Capacul ispășirii, în loc să fie scaunul judecății, devenea astfel locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu cel credincios (Exod 25.22). Hristos este ispășirea pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2), dar este și capacul ispășirii (Romani 3.25). Păcatul a fost ispășit, Dumnezeu este slăvit: El este drept când ne iartă. Dumnezeu dorește să mântuiască, dar fiind în același timp drept, nu poate salva dacă pedeapsa nu-i suportată de altul.

Evrei 9 și 10 arată valoarea lucrării lui Hristos. Nu sângele țapilor, ci sângele Său; nu un act de aducere aminte a păcatului, ci o răscumpărare veșnică; nu arderi-de-tot și jertfe pentru păcat, ci darul trupului lui Isus Hristos; nu aceleași jertfe repetate mereu, care nu pot ridica niciodată păcatul, ci o Jertfă desăvârșită care S-a oferit singură: Hristos, care, oferind o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat o dată pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.

Care sunt rezultatele? Printr-o singură jertfă a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfinți. Dumnezeu nu-Și va mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor. Ei au acum deplină libertate să intre în Locul Preasfânt, în pace, curățiți de o conștiință rea, cu trupul spălat cu o apă curată. Ei se apropie nu din obligație, ci fiindcă doresc să fie în Locul Preasfânt împreună cu Acela pe care-L iubesc, Marele lor Preot.

Ziua Ispășiri nu se termină cu jertfa pentru păcat, ci ajunge la arderea-de-tot (Levitic 16.24). Dacă Hristos a făcut totul pentru noi, pentru a ne șterge greșelile și a ne aduce la Dumnezeu, scopul Său suprem era slava lui Dumnezeu și împlinirea voii Sale.

Păcatul fiind ridicat, greșelile mărturisite, iertarea dobândită, arderea-de-tot oferită, drumul este deschis pentru bucuria de la sărbătoarea Corturilor.

Sărbătoarea Corturilor

(Levitic 23.33-43; Numeri 29.12-40; Deuteronom 16.13-17; 1 Împărați 8.2, 65, 66; Neemia 8.13-18; Ioan 7.2,10,37-39)

Această sărbătoare, ca și cea a Azimilor, dura șapte zile. Ea este simbol al mileniului și al binecuvântării pământești a lui Israel, dar vom vedea și ce spune ea vieții creștinului. Umblarea cu Domnul este într-adevăr dovedită prin despărțirea de rău, despre care ne vorbește sărbătoarea Azimilor, și de bucuria părtășiei cu El, prefigurată în cea a Corturilor.

A șaptea și ultima sărbătoare a anului, ea începe în a cincisprezecea zi a luni a șaptea, la scurt timp după cea a trâmbițelor și a marii zi a Ispășirii. Secerișul și culesul viilor s-au terminat: era vremea odihnei. Odihna finală, reprezentată în special prin ziua a opta cu adunarea ei solemnă, o vom avea în casa Tatălui. Dar, în așteptare, noi avem prin Duhul Sfânt, oaspete divin și arvună a moștenirii, o bucurie anticipată a acestui moment frumos; așezați în Hristos în locurile cerești, anticipăm înălțarea și slava.

Ce însemna rânduiala sărbătorii pentru israeliți?

În prima zi trebuiau să ia fructe din pomii cei frumoși, ramuri de palmieri și ramuri de copaci înfrunziți și de sălcii de râu. Ei construiau colibe (corturi) în care trebuiau apoi să locuiască șapte zile, în odihna și bucuria țării, dar și în amintirea traversării pustiei, unde timp de patruzeci de ani, corturile părinților lor fuseseră ridicate sub arșița soarelui.

La sărbătoarea Corturilor, israelitul evlavios îmbină amintirea poporului în marș cu cea a unui Dumnezeu credincios, care prin har avea și El cortul Lui în timpul călătoriei israeliților, adevăratul cort, până la sosirea în țara făgăduinței.

La Paște se împletea totdeauna bucuria eliberării cu amintirea robiei din Egipt. La terminarea sărbătorii, israeliții se întorceau în grabă la corturile lor și acolo, timp de o săptămână mâncau azimi. La Cincizecime, Numele Domnului era centrul bucuriei poporului care Îl înconjura: era bucuria în comuniune, realizată pentru noi prin prezența Duhului Sfânt. Dar la sărbătoarea Corturilor e bucuria pură, bucuria fără amestecătură, în timpul unui ciclu complet de șapte zile. Există chiar porunca de a te bucura: „Să te bucuri la sărbătoarea aceasta, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta și levitul, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale“ (Deuteronom 16.14). Nimeni nu-i uitat; aspectele diferite ale vieții de zi cu zi sunt lăsate în urmă: nu se lucrează, nu se stă singur, nu sunt lacrimi. Totul, în orice participant, trebuie să exprime bucuria. Ea singură își are loc în sărbătoare. Sărbătoare a amintirii și sărbătoare a bucuriei, sărbătoarea Corturilor era și a odihnei, prin împlinirea făgăduințelor: „Căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta în toate roadele tale și în tot lucrul mâinilor tale“ (Deuteronom 16.15). Iată de ce ea nu putea fi sărbătorită decât după sosirea în Canaan. Muncile anului erau terminate: „După ce îți vei strânge roadele din arie și din teasc“ (Deuteronom 16.13), și nu numai din câmpul tău și din via ta. În arie, produsul secerișului fusese bătut, în teasc fusese adunat vinul bucuriei; se putea atunci gusta din plin roada muncii terminate.

Dar cum poți menține această bucurie în cursul celor șapte zile? Era stabilit de a prezenta în fiecare zi în fața Domnului un dar de șapte viței, doi berbeci, 14 miei, un țap ca jertfă pentru păcat (Numeri 29).

Dacă desăvârșirea era aproape realizată în ceea ce era de oferit cu bucurie și de bunăvoie lui Dumnezeu - 13 viței - vedem totuși o scădere în acest dar de bunăvoie în cele șapte zile; la fel cei 14 miei, fără defect, exprimând desăvârșirea lucrării de răscumpărare. Dar în fiecare zi revenea și jertfa pentru păcat; noi n-am ajuns încă la desăvârșirea stării veșnice.

A opta zi, marea zi a sărbătorii

După cele șapte zile, sărbătoarea părea terminată; se părea că viața pământească trebuia reîncepută. Dar iată, în ziua a opta o adunare solemnă trebuia convocată; noi jertfe trebuiau oferite: era marea zi a sărbătorii.

Poporul nu putea pricepe sensul adânc al acestei zile mari, prima dintr-o nouă săptămână. Dar ce măreție pentru noi, care-i putem înțelege sensul: în ziua învierii, zi nouă a unei săptămâni care nu se sfârșește - „au început să se înveselească" - sărbătoare a bucuriei la masa Tatălui, ziua unei mari adunări, care se prelungește în viața veșnică, ziua în care locuința lui Dumnezeu va fi cu oamenii.

Sărbătoarea Corturilor în cursul vremii

Sosit în Canaan, Israel a uitat repede că a fost un popor de călători și străini. De fapt, nu găsim decât de trei ori sărbătoarea Corturilor sărbătorită conform poruncii.

Mai întâi, în timpul lui Solomon, la dedicarea templului, uneltele sfinte și chivotul sunt împreună în casa lui Dumnezeu, care s-a umplut cu un nor: „Acum, Doamne Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale!" (2 Cronici 6.41). S-a terminat cu cortul călător. Dar Solomon și împărăția sa a păcii n-au fost decât un eșantion vremelnic al viitoarei Împărății a adevăratului Fiu al lui David.

Sub Ezra, cu altarul reconstruit și închinarea restabilită, sărbătoarea a fost din nou ținută (Ezra 3.4) și au fost oferite arderi-de-tot.

Sub Neemia, o regăsim ținută de rămășița revenită pe pământul lui Israel. Care a fost motivul? Citirea atentă a cărții legii (Neemia 8.13-14): ce lecție pentru noi! Această carte n-a fost citită în grabă, ci domol, clar, făcând să se înțeleagă ce se citea. Au ascultat cu atenție, s-au lăsat învățați și apoi au trecut la fapte. Era ziua „Bibliei deschise".

Sub Ezechia deja, era Cartea care readuce poporul să sărbătorească Paștele așa cum nu mai fusese ținut din zilele lui Solomon (2 Cronici 30.26). Tot citirea Cărții, în zilele împăratului Iosia condusese poporul la sărbătorirea din nou a Paștelor, așa cum nu se mai făcuse, „din zilele profetului Samuel" (2 Cronici 35.18).

Sub Neemia s-a citit chiar în luna a şaptea şi au văzut că-i timpul să ţină sărbătoarea Corturilor. Imediat fiecare a alergat la munte să ia ramuri şi, pe acoperiş, în curte, în curţile casei lui Dumnezeu, pe terenul de la Poarta Apelor şi pe locul de la Poarta lui Efraim s-au ridicat corturi în care au locuit cu bucurie o săptămână. „Din zilele lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră fiii lui Israel aşa ceva. Şi a fost foarte mare veselie“ (Neemia 8.17).

20

Dar nu erau nici viţei pentru arderi-de-tot, nici jertfe de oferit. Se recunoştea neputinţa şi slăbiciunea; nu se puteau prezenta în faţa Domnului cum se cuvenea, dar au rămas în faţa Lui şi „s-a citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. În ziua a opta a fost o adunare de sărbătoare, după rânduială“ (Neemia 8.18-19).

În Neemia, sărbătoarea Corturilor era ca o anticipare a învierii naţionale viitoare. Evangheliile (Matei 21; Marcu 11; Ioan 12) prezintă sărbătoarea ca sugerată: ramuri erau presărate sub picioarele Domnului când Se apropia de cetate. Mulţimea Îl recunoştea ca Fiul lui David şi Împăratul lui Israel. Dar adevărata sărbătoare a Corturilor nu putea fi ţinută mai înainte ca Isus să-Şi fi dat viaţa.

Va sosi timpul (Zaharia 14) când adevărata sărbătoare va fi ţinută în ţara Canaan şi cei mântuiţi dintre neamuri se vor sui pentru a lua parte la aceste sfinte şi slăvite solemnităţi. Israel se va odihni atunci la umbra viţei sale şi a smochinului său şi tot pământul se va bucura sub domnia Prinţului păcii.

Ziua a opta - gustarea cerului

În aşteptarea acestor vremuri fericite anunţate de prorocii poporului pământesc, Biserica, popor ceresc, n-are ea ceva din această bucurie viitoare, prin credinţă, chiar de pe pământ?

În Ioan 7, Domnul Se suise în ascuns la sărbătoarea Corturilor, devenită sărbătoarea iudeilor, nu a Sa. Pentru Domnul nu era vremea odihnei şi a slavei. În pustie, chivotul însoţise poporul în pelerinajul său, asociindu-se la necazurile lui sau mergând „înaintea lor... un drum de trei zile, ca să le caute un loc de odihnă“ (Numeri 10.33). Fraţii lui Isus ar fi vrut ca El să Se suie cu ei la sărbătoare. Dar Isus venise în har, Cuvântul devenit trup, să locuiască (să-şi facă cortul în mijlocul nostru). Mielul divin de Paşte urca pentru jertfă şi pentru El era începutul unui „drum de trei zile“, când mergea să pregătească pentru ai Săi „un loc de odihnă“.

A doua zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus Se arată în public. El Se adresează atunci nu numai evreilor, ci tuturor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea“ (Ioan 7.37). În pustie, poporul putuse să-şi potolească setea dintr-o stâncă lovită, a cărei apă, care nu secase niciodată, îi întreţinuse viaţa: „o stâncă duhovnicească şi care venea după ei; şi stânca era Hristos“ (1 Corinteni 10.4). Dar acum, ca şi samariteanca, toţi cei cărora le era sete se puteau apropia şi, crezând în El, să primească apa vieţii de la Acela, unul singur, care putea s-o dea.

În Ioan 4 există o apă care ţâşneşte în viaţa veşnică. Ea se întoarce în laudă către Isus, care a dat-o. Aici apa curge ca râuri de apă vie din inima credinciosului care

vrea să-şi potolească setea. Viaţa primită astfel de la El, pătrunsă până în adâncul sufletului, răspândeşte urmări binecuvântate pentru alţii.
Şi Duhul Sfânt poate produce aceste roade binecuvântate, umplând pe răscumpărat cu un Hristos înviat şi slăvit: „va lua din ce este al Meu şi vă va vesti“ (Ioan 16.15). Arvună a moştenirii, El procură credinciosului gustul mai dinainte al cerului, în aşteptarea deplinei manifestări a slavei.

21

Ca şi slujitorul lui Avraam, care avea în mână toate bunurile stăpânului său, inima celui răscumpărat ia din Cel căruia Tatăl I-a dar tot ce are, până în clipa întâlnirii, când ea va putea spune soţului: „E Domnul meu“.

Concluzie

(Numeri 28,29)

Fiecare sărbătoare era însoţită de jertfe, cum vedem între altele şi în aceste două capitole. Altfel zis, fiecare etapă importantă a vieţii duhovniceşti este legată de jertfa Domnului Isus: la Paşte, la Azimi, la snopul din cele dintâi roade, la Cincizecime, la Trâmbiţe, la Ispăşire şi la Corturi.

Înseamnă oare că doar în ocaziile însemnate ale vieţii trebuie să ne gândim la Domnul Isus? Începutul capitolului 28 ne dă răspunsul: „Să aveţi grijă să-Mi aduceţi la timpul stabilit darul Meu, pâinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care Îmi sunt de un miros plăcut... Iată jertfa mistuită de foc pe care o veţi aduce Domnului: în fiecare zi, câte doi miei de un an fără cusur, ca ardere-de-tot necurmată. Să aduci un miel dimineaţa şi celălalt miel seara“. E vorba aici de arderea-de-tot necurmată însoţită de darul de mâncare şi de jertfa sa de băutură. Astfel „timpul stabilit“ pentru jertfa Domnului nu corespundea doar marilor ocazii, ci în fiecare zi mirosul plăcut al arderi-de-tot urca înaintea Lui.

Dacă vom avea mai mult pe inimă, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară să mulţumim lui Dumnezeu pentru darul Domnului Isus, vom contribui mult la menţinerea stării de trezire şi vom păstra bucuria părtăşiei. În fiecare dimineaţă să ne gândim la Acela care S-a oferit; în fiecare seară să binecuvântăm pentru că El a venit, pentru că El S-a dat.

În toate dimineţile şi serile, mielul era oferit ca ardere-de-tot. În ziua sabatului, însă: „să aduceţi doi miei de un an fără cusur“ cu darul lor de mâncare şi jertfa lor de băutură. Aceasta era arderea-de-tot pentru fiecare zi de sabat, în afară de arderea-de-tot necurmată. O zi pe săptămână, pentru noi prima zi, duminica, avem un sentiment mai profund, mai deosebit pentru Domnul Isus care S-a oferit: doi miei în plus faţă de arderea-de-tot din fiecare zi.

În sfârşit, „la începutul lunilor voastre să aduceți ca ardere-de-tot Domnului: doi viței, un berbec şi şapte miei de un an fără cusur“ (Levitic 28.11); iată arderea-de-tot lunară. Aceste luni ale anului erau într-o oarecare măsură paralele cu desfăşurarea sărbătorilor. La fiecare lună nouă trebuia adusă o nouă jertfă. Într-un sens, viața creştină trebuie să fie o linie în ascensiune continuă, dar prin slăbiciunile şi neputințele noastre, şi ea are fazele ei. Umbre şi lumini, căderi şi refaceri, declin şi reînnoire - la fiecare experiență asemănătoare nu trebuie să ne gândim din nou la jertfa oferită la cruce? Amintirea lucrării împlinite la Golgota nu este doar pentru marile sărbători; ea trebuie să fie în fața ochilor inimilor noastre în toate zilele vieții, în toate săptămânile, în toate „lunile".

22

În cele două capitole, accentul este pus pe arderea-de-tot: Domnul Isus pentru Dumnezeu. Fără îndoială, ne gândim la ceea ce a făcut El pentru noi; dar trebuie să ne înălțăm în gândurile noastre şi să vorbim Tatălui despre Cel Preaiubit în care El Şi-a găsit toată plăcerea. Nu este aceasta o datorie a celor care se bucură de moştenire şi au parte de binecuvântările reprezentate prin fiecare sărbătoare?
Vom merge astfel din zi în zi, din săptămână în săptămână, din lună în lună, din an în an spre cea de a opta zi veşnică în care,

Inimile noastre, de harul Tău pline,
Vor fi locuință doar pentru Tine,
Pe veşnicie.